

ELLEN BERG

*Ik wil ook
zo'n man*

'SPANNEND
EN HILARISCH!
- VIVA

XANDER
ROMAN

1

Een sprookjeshuwelijk, dacht Charlotte. Dit wordt een echt sprookjeshuwelijk.

Stralend blauw welfde de hemel zich over een klein park vol cipressen en olijfbomen, en daarachter glinsterde de zee in diep turquoise. Er waaide een briesje vanaf het strand, dat zich met de geur van bloemen en kostbare parfums vermengde.

Het was laat in de middag. Lachend en babbelend liepen de bruiloftsgasten over het gazon naar een paviljoen dat rijkelijk met witte bloemen was versierd. Daarvoor stonden rijen stoelen met witte stoffen overtrekken. Een strijkkwartet, natuurlijk in wit rokkostuum, stemde de instrumenten.

Het leek wel Hollywood. Minstens.

De gasten gingen zitten en strekten vol verwachting hun nek. Wat een dag! Wat een prachtig decor! Het gefluister verstomde toen het strijkkwartet de bruiloftsmars inzette en de bruidegom verscheen.

Charlotte moest even slikken. Wat zag Tom er prachtig uit in zijn grijze jacquet. Verleidelijk lachend schreed hij tussen de versiering van witte rozen door die naar het paviljoen leidde.

De gasten hielden de adem in. Ook Charlotte. Hartkloppingalarm!

Opeens zag ze alles weer voor zich. De ijskoude decemberdag waarop Tom haar leven binnengesneeuwd was als een vroeg kerstgeschenk. Hun eerste afspraakje in een klein res-

taurant. Hun eerste kus. Hun eerste nacht. De hartkloppingen werden sterker.

Intussen was Tom bij het paviljoen. Een zonnestraal viel door de takken op zijn jongensachtige gezicht. Het leek alsof Charlottes hart op springen stond. Het was allemaal zo – perfect.

Er klopte maar één ding niet: dit was niet haar dag. En het was ook niet haar bruiloft.

Want nu schreed haar vriendin Antonia tussen de rozen door. De bruiloftsgasten fluisterden. Antonia, die aan de arm van haar vader meer zweefde dan liep, zag er werkelijk adembenemend uit. De op maat gemaakte jurk van wit kant liet haar bruine schouders vrij. Haar blonde haren waren kunstig opgestoken en bedekt met een flinterdunne sluier. Daaronder straalde en glinsterde haar huid alsof ze met goudpoeder bestoven was.

Een paar gasten applaudisseerden toen de vader van de bruid zijn dochter aan de bruidegom gaf. Galant pakte Tom Antonia's hand, waarna ze samen de drie treden naar het paviljoen op liepen. Een mooi paar. Zo mooi en perfect, je zou er misselijk van worden. Vervloekt nog aan toe!

Charlotte vermande zich. Kom op, wees eens blij. Je beste vriendin trouwt vandaag! En toch zakte haar stemming elke seconde verder. Waarom Antonia? Waarom ik niet? Ze wreef in haar bezwete handen. O god, ik had daar vooraan kunnen staan.

Niet dat ze Tom terug wilde. Ze had hem allang achter zich gelaten – weer een teleurstelling in haar troosteloze liefdesleven. Maar ze had dat van de bruiloft onderschat. In haar hart woedde intussen een orkaan.

Of was ze alleen maar bang dat ze de boot zou missen? Nou ja, ook Charlotte wilde uiteindelijk een trouwring om haar vinger. En wel zonder mitsen en maren. Ze wachtte al lang niet meer op de Grote Liefde, alleen maar op een man die een

beetje bij haar paste en meer wilde zijn dan een los-vaste minnaar. Was dat te veel gevraagd?

Bedrukt keek ze naar het bruidspaar. Antonia was achtendertig, een jaar jonger dan Charlotte. De beide vrouwelijke artsen waren al sinds hun studietijd onafscheidelijk. Twee vrijgezellen die alles hadden gedeeld: lief en leed, verhalen over patiënten en dieet tips. Tot Tom in beeld was gekomen.

In sneltreinvaart trok het zielige filmpje van de driehoeksverhouding in haar hoofd voorbij.

Antonia was vanaf het begin verrukt geweest van Tom, en niemand was daar blijer om geweest dan Charlotte. Er werd wel gezegd dat vriendschappen tussen vrouwen afgelopen waren als een relatie serieuzer werd, en dus was ze heel blij geweest dat Antonia en Tom het zo goed met elkaar konden vinden. Ze hadden steeds vaker met zijn drieën iets ondernomen – samen naar een concert, uitstapjes, fondueavonden.

Het was een prachtige tijd geweest: een heerlijke drieklank, een soepele harmonie.

Veel te laat had Charlotte begrepen dat Antonia en Tom meer dan vriendschappelijke gevoelens voor elkaar hadden. En nu? Nu zeilde Antonia de haven van het huwelijk binnen, terwijl Charlotte als drijfhout naar het strand van Mallorca dreef.

Een bruisende bruiloft onder de Spaanse zon, dat had Antonia altijd al gewild. En vandaag werd die wens vervuld.

Er waren zestig gasten overgekomen. Ze hadden zich in een luxe hotel aan de zuidkust van Mallorca geïnstalleerd, natuurlijk op uitnodiging van de gefortuneerde ouders van de bruid.

Nee, Charlotte was niet jaloers. Ze was totaal op. Geen wonder, als je negenendertig bent en je beste vriendin haar droomhuwelijk verwezenlijkt, terwijl je zelf in een nirwana zonder mannen stort.

Op dat moment wierp Tom haar vanaf het podium een triomfantelijke blik toe, alsof hij wilde zeggen: nou, ben ik niet de absolute droomman?

Eén ding was zeker: waar bij anderen de aan- en uitknop voor tact zat, had hij een ik-vind-mezelf-super-knop. En volgens haar was dat altijd al zo geweest. Zelfverzekerd, maar een beetje te verliefd op zichzelf: geweldig, geweldiger, ik. Waarom was ze toch voor hem gevallen? En waarom had ze toch altijd weer die stomme hartkloppingen?

Een gloeiende hitte ging door haar lichaam. Toms blik was genoeg geweest om Charlotte in tachtig kilo licht ontvlambaar oestrogeen om te toveren. Jammer. Haar gevoelens voor hem waren zo hardnekkig als een verkoudheid en zo lastig als voetschimmel. Ze had geen illusies met betrekking tot Tom, maar desondanks was hij enorm aantrekkelijk. En als ze heel eerlijk was, rouwde ze nog altijd om hem.

Beschaamd keek Charlotte langs haar lichaam naar beneden. Het was haar altijd nog een raadsel waarom Tom zich voor zo iemand als zij had geïnteresseerd. Ze vond zichzelf lang niet zo mooi, grappig en charmant als Antonia. Bovendien sleepte ze al jarenlang een paar pondjes te veel mee. Ze had een BMI van over de dertig. Niemand had haar ooit dik genoemd, maar ze had wel behoorlijke rondingen.

Hoe pijnlijk. Ze gaf haar patiënten altijd preken over gezonde voeding, maar drukte zelf stiekem gummibeertjes achterover. Onwillekeurig trok ze haar buik in.

De ceremonie begon. De eerste zuchten van ontroering waren te horen toen de geestelijke een korte toespraak over de heilige staat van het huwelijk hield.

Ook Charlotte had tranen in de ogen, tranen van teleurstelling. Ze gunde Antonia alle geluk van de wereld, maar deze grandioos geënsceeneerde bruiloft met de man die haar ooit de hemel op aarde had beloofd was meer dan ze aankon. Bij het jawoord stroomden de tranen over haar wangen, en toen de bruidegom de bruid kuste hilde Charlotte alsof ze op een begrafenis was in plaats van op een bruiloft.

Ze kromp ineen toen iemand haar met een elleboog aan-

stootte. ‘Vreugdetranen zijn de mooiste tranen, maar je kunt het ook overdrijven.’

Antonia’s moeder, die naast haar zat, gaf haar een stoffen zakdoekje.

‘Het werd tijd dat Antonia onder de pannen kwam,’ fluisterde ze. ‘Maar ja, mijn verwend meisje wilde niet de eerste de beste. Ze is altijd al kieskeurig geweest.’

Dat kon je wel zeggen. Zo kieskeurig dat Antonia van miljoenen mannen uitgerekend de vriend van haar allerbeste vriendin uitzocht.

Charlotte snoot met veel lawaai haar neus. Antonia’s moeder had niet het minste benul dat haar dochter Charlottes man had ingepikt. Voor de moeder van de bruid was deze bruiloft zo wolkenloos als de hemel boven het eiland, en Charlotte was niet van plan het sprookje met haar aanvallen van jaloezie te ruïneren.

En waarom zou ze dat ook doen? Ze voelde zich al ellendig genoeg. Afgewezen. De bons gekregen. Overbodig als de krant van gisteren, zo sexy als oud papier.

Antonia’s moeder barstte echter haast van trots. Omdat ze het zich kon veroorloven, droeg ze voor deze gelegenheid een elegante gele designerjapon met een reusachtige hoed in dezelfde kleur, waarmee ze zelfs met carnaval zou opvallen.

‘Is mijn kleine meisje niet allerliefst?’

Het was geen vraag, eerder een vaststelling. Charlotte knikte mat. Ze had zich natuurlijk teruggetrokken, maar wat had ze anders moeten doen?

In het begin had ze nog om Tom gevochten. Maar toen Antonia haar twee maanden geleden had verteld dat ze zwanger was, had Charlotte zich erbij neergelegd en gedaan alsof ze het niet erg vond, omdat ze naast Tom niet ook nog haar beste vriendin wilde verliezen.

Haar enige vriendin als je het goed beschouwde. Charlotte was namelijk anders dan anderen. Verlegen, volgens

haar ouders. Een freak, volgens Antonia. Gebrek aan sociaal gedrag, volgens haar therapeute. Maar hoe je het ook noemde, ze vond het enorm moeilijk om relaties aan te gaan.

Het strijkkwartet speelde inmiddels een wals. Als een volmaakte heer legde Tom zijn arm om de schouder van zijn vrouw en ze zweefden in vervoering over het podium. Een heel kort, gemeen ogenblikje lang hoopte Charlotte dat ze zouden struikelen.

‘Ze passen perfect bij elkaar,’ murmelde Antonia’s moeder. ‘Een topadvocaat en een kinderarts, dat noem ik nog eens een huwelijk van stand. Wat is er eigenlijk met jou aan de hand? Waarom zijn er voor jou nog altijd geen huwelijkskandidaten?’

Wat een gemene opmerking.

Charlotte had die dag al heel veel van dat soort opmerkingen over zich heen gekregen. Of zij nu ook eindelijk eens iets ‘te melden’ had. Nee, dat had ze niet. Er was nergens een man te bekennen.

Steeds meer kreeg ze het gevoel een outcast te zijn. Een laatbloeiër, hadden ze vroeger gezegd. Tegenwoordig werd het wat netter uitgedrukt – eeuwige vrijgezel, bijvoorbeeld. Maar de boodschap was altijd dezelfde: zeg, losse flodder, wat mankeert er aan jou? Intussen stelde Charlotte zichzelf die vraag ook zo ongeveer om de minuut.

‘Je weet toch dat de kans dat je na je veertigste nog trouwt net zo groot is als dat je met het vliegtuig neerstort?’ deed Antonia’s moeder er nog een schepje bovenop. ‘Je moet goed opletten.’ Ze vertrok haar mond afkeurend. ‘En misschien een keertje op dieet gaan.’

Dat ging Charlotte te ver. Ze stond op en liep over het goed gemaaid gazon naar het terras, waar een paar nieuwsgierige hotelgasten stonden. Verblind door tranen haastte ze zich verder, door het restaurant en over de witte marmeren vloer van de lobby naar haar kamer op de eerste verdieping. Daar liet ze zich op het bed vallen.

Eten helpt altijd, dacht ze en ze scheurde een zak gummi-beertjes open.

***

Er bestaat niets ergers dan in je eentje rondhangen op een feest terwijl de anderen feestvieren. Maar voor Charlotte bestond er niets mooiers. Het zorgde voor een veilige afstand. Het geluid van de stemmen dat door haar raam naar binnen kwam, was geruststellend ver weg.

Mensenmassa's en ongewone omgevingen maakten haar bang. O ja, en vreemde toiletten ook. Vooral vreemde toiletten. Ze had de badkamer bij haar kamer een half uur lang gedesinfecteerd voor ze hem durfde te gebruiken.

Haar tranen waren intussen opgedroogd. Alleen een gemeene pijn rond haar hart wilde maar niet weggaan.

Woedend streek ze over haar paarse zijden jurk. De kleur paste bij haar zachte, lichte teint en haar kastanjebruine haren. Maar toch voelde het als een afschuwelijke vermomming. Die ruches en die wijd uitlopende plissérok! Die stoffen bloemen bij het décolleté! De zijden jurk, die haar eruit liet zien alsof ze naar dansles ging, was Antonia's idee geweest. Ze leek net Assepoester die naar het bal ging.

Verdorie, dacht Charlotte, waarom begrijp ik het nu pas? Ik heb echt geen emotionele intelligentie. Afdeling Voelniks en zonen.

Jammer genoeg was deze bruiloft minstens zo ontmoedigend als het feit dat zij, Charlotte Meininger, cardiologe aan de Vitaliskliniek, gewoon geen man kon vinden. Omdat ze te veel vetrolletjes had? Of misschien omdat ze niet zo'n mee-gaand vrouwtje was dat kerels blijikbaar wilden?

Altijd als Charlotte zich geen raad meer wist, structureerde ze haar gedachten. Ze ging rechtop zitten en dacht na.

Ten eerste hadden alle vrijgezellen boven de dertig hun

eigenaardigheden. Ten tweede lag het bij haar allemaal wat ingewikkelder, omdat ze niet alleen een probleem met intermenselijke contacten had, maar bovendien ook nog extreem koppig was. Ten derde moest alles in haar leven te plannen zijn. Haar motto was: spontaniteit moet goed doordacht zijn! Wat die kwestie met mannen er niet echt gemakkelijker op maakte.

Tot zover de diagnose. En wat betekende dat? Hadden mannen een contra-indicatie? Was zij misschien helemaal niet geschikt voor een relatie? Zou ze altijd alleen blijven?

Ze merkte dat haar hartslag sneller werd. Ontspan je, zei ze tegen zichzelf. Adem. Denk aan je yoga-oefening. In. Uit. In. Uit. Doe de Downward-Facing Dog, dat helpt vast.

Ze haalde een papieren handdoekje uit de badkamer – Kiem! Bacteriën! Vreemde geuren! – en ging op haar knieën zitten. Daarna legde ze haar linkerwang op het handdoekje. Linkerarm naar rechts strekken, rechterarm naar rechts strekken.

Ze zag eruit als een marionet die in de knoop zat, maar haar therapeute had haar bezworen dat dit super-de-luxe anti-stress yoga was. En weer ademen. In. Uit. In. Uit.

Ze schrok toen er geklopt werd. Kreunend krabbelde ze omhoog, liep naar de deur en deed die op een kiertje open. Het volgende moment stond Antonia in de kamer.

‘Charlie! Waarom ben je niet beneden?’

‘Ik...’ Charlotte had een brok in de keel. ‘Ik voel me niet zo lekker. Te veel champagne bij het eten, denk ik.’

Antonia keek naar haar rechterhand met de trouwring waarin een grote briljant flonkerde. Daarna keek ze naar het behuilde gezicht van haar vriendin.

‘Dat is niet alles, hè? Komt het door Tom? Ben je eigenlijk nog altijd gek op hem?’

Ondanks alles wat er was gebeurd betekende de vriendschap met Antonia alles voor Charlotte. Je trouwdag moest de mooiste dag van je leven zijn. Helemaal onbezorgd.

‘Onzin,’ zei ze snel. ‘Daar hebben we het al honderd keer over gehad. Jullie passen veel beter bij elkaar, echt.’

Nerveus draaide Antonia haar trouwring rond. ‘Ik weet zeker dat voor jou de ware ook nog komt. Echt.’

‘Hm.’ Charlotte staarde naar haar schoenen. Ze had een vermogen uitgegeven voor die stomme lila satijnen pumps. ‘Als jij dat zegt...’

‘Tuurlijk. Je bent een eh... buitengewone vrouw. Het zou me heel erg verwonderen als er niet binnenkort een buitengewone man in je leven komt. Maar ga nu maar mee naar beneden. We willen toch geen praatjes, wel?’

O, dus daar ging het om. Antonia was bang voor een schandaal. Het was nog niet bekend dat Tom zozegzegd in galop van paard was gewisseld. Als Charlotte ervandoor ging, zou ze natuurlijk voor onwelkome gespreksstof zorgen. Maar er waren grenzen, zelfs voor Charlotte, die normaal de koningin van de vrijwillige zelfbeheersing was.

‘Toni, deze bruiloft... Ik geloof dat ik hier het vijfde wiel aan de wagen ben.’

Antonia legde een arm om Charlottes schouders. ‘Onzin. Je bent mijn beste vriendin. Je hoort erbij, snap je? Iedereen vraagt naar je, en ik sta er maar wat suf bij te kijken. Kom op, voor de goeie ouwe tijd. En voor de toekomst.’

Ze deed haar crèmekleurige parelmoeren tasje open en haalde er een opgevouwen papiertje uit. Met volle aandacht streek ze het glad, waarna ze het Charlotte liet zien.

‘Kijk eens!’

Het was een foto van een echo. Het piepkleine wezentje op de foto zorgde ervoor dat Charlotte tranen in haar ogen kreeg.

‘Mijn god, wat schattig,’ snotterde ze.

Antonia lachte ondoorgrondelijk. ‘Wil je de peettante worden?’

‘Ja,’ fluisterde Charlotte met een van tranen verstikte stem.

Ze zou het nooit toegeven, maar ze hilde vooral omdat ze

opeens zeker wist dat dit nog zo kleine wezentje de enige baby in haar leven zou zijn.

Antonia aaide liefkozend haar rug. 'Ik ga zelfs naar zwangerschapsgymnastiek. Als je wilt, mag je wel mee.'

Toen Charlotte daarvoor had bedankt, deed Antonia de foto weer in haar tasje en wees ze naar Charlottes geruïneerde make-up. 'Nu restaureer je de ruïnes en daarna verschijn je aan het diner, oké?'

Alsjeblieft niet, dat red ik niet. Oké dan, nog eenmaal de Downward-Facing Dog doen, dan gaat het misschien.

'Chicks forever!' riep Antonia. 'Chickie, chickie, chicks!'

Dat was al twintig jaar hun yell.

Charlotte knikte.

'Chicks forever.'

'Je bent een schat!' Antonia kuste haar vluchtig op de wang. 'Wie weet, misschien leer je vandaag wel iemand kennen. Er zijn twee vrijgezellen. Pak ze, tijger!'

Daarmee glipte ze de kamer uit.

Charlotte kreunde. Alles wat ze hier te pakken zou krijgen, was de frustratie van haar leven.

***

De ouders van de bruid hadden nergens op bezuinigd. De feestzaal, een met goud afgewerkte, grote ruimte, verdrong zo ongeveer in de witte rozen en lelies. Een manshoge ijssculptuur in de vorm van twee zwanen prijkte aan het hoofdeind. Kelners met dienbladen vol hapjes met kaviaar flitsten door de zaal en de champagne vloeide rijkelijk.

Met knikkende knieën stond Charlotte bij de open terrasdeuren om frisse lucht te scheppen. Het strijkkwartet, dat intussen was overgegaan op een swingende bossanova, had zich buiten geïnstalleerd.

De muziek en de stemmen van de bruiloftsgasten dreun-

den in Charlottes oren. Naast haar stonden twee kennissen van Tom, net als hij advocaten en natuurlijk allang getrouwd. Charlotte kende ze vaag, maar de twee letten helemaal niet op haar. Zoiets gebeurde wel vaker. Ongegeneerd praatten ze over de bruidegom.

‘Tom heeft altijd alles ingepikt waar beweging in zit,’ zei de ene.

De ander grinnikte. ‘We zullen zien hoe hij zich als getrouwd man gedraagt. Ik zeg je: er is nog iets aan de hand.’

Charlotte had genoeg gehoord. Ze sloop door de feestelijk versierde zaal. Tien met witte kleden gedekte tafels met elk zes stoelen, telde ze. Daartussendoor flaneerden de gasten met champagneglazen, op zoek naar hun plaats voor het diner.

Ook Charlotte liep van de ene tafel naar de andere. Nieuwsgierig bekeek ze de met de hand geschreven namen op de kaartjes. Als eerste stelde ze vast dat ze niet aan de tafel van het bruidspaar zat. Ze schrok. Buiten Antonia en Tom kende ze hier niemand! Even later wist ze dat ze ook niet dicht bij het bruidspaar zat. Het duurde even voor ze uiteindelijk haar naamkaartje vond: op een tafel die wat verstopt stond achter een bak met palmen, vlak naast de ingang van het toilet.

‘Mijn hemel, de tafelschikking heeft me een paar slapeloze nachten gekost!’ hoorde ze de schrille stem van Antonia’s moeder. ‘Te veel alleenstaande vrouwen! Maar ik heb er een oplossing voor gevonden: ik heb ze gewoon allemaal bij elkaar gezet. Is dat niet geniaal?’

Hoe verschrikkelijk geniaal dat was, werd Charlotte het volgende moment duidelijk. Antonia’s voormalige kindermisje, een verbitterde grijze vrouw, schuifelde in hun richting, vergezeld van een zuur kijkende oude dame die de oudtante van de bruid bleek te zijn. Naast hen stonden de twee slechtghumeurde doktersassistentes uit Antonia’s praktijk.

Het gruwelijke groepje werd gecompleteerd door een hoogblonde bonenstaak van onbestemde leeftijd.

‘Holly,’ stelde ze zich kort voor. ‘Als ik het goed zie, hebben we de kindertafel gekregen. De tafel voor de verloren zielen.’

Charlotte kon het zich nog steeds niet voorstellen. Ten eerste dat ze met allemaal vreemde vrouwen moest eten, ten tweede dat een tafel die bijna in de toiletten stond duidelijk maakte wat men van haar dacht: nog minder dan niets, en ten derde dat ‘beste vriendin’ zo langzamerhand niets meer betekende.

Terwijl Holly een gouden poederdoos uit haar tasje haalde, bekeek ze Charlotte van top tot teen.

‘Vreselijke jurk.’

‘Dat was Antonia’s idee,’ antwoordde Charlotte geërgerd.

‘Aha. Die denkt zeker dat stijl een sluitpostje is. Of was ze bang dat u de show zou stelen?’

Charlotte kneep haar lippen op elkaar. Iedereen had dat Assepoestergedoe onmiddellijk in de gaten, maar zij was er als laatste op gekomen. Ze wilde net vluchten, en deze keer definitief, toen Antonia met ruisende rokken aan kwam lopen. Het slechte geweten stond op haar mooie voorhoofd geschreven.

‘Sorry, dit is niet de mooiste plek,’ fluisterde ze. ‘Maar Tom vond...’

‘... dat mijn verschijning een aanfluiting is op jullie trouwdag. Dat ik me het best onzichtbaar kan maken. Dat kan, ik ben al weg.’

Antonia deed geschrokken een stap vooruit. ‘Charlie, alsjeblieft, praat er maar niet meer over. Ik heb echt mijn best voor je gedaan. Als het aan Tom had gelegen, was je niet eens uitgenodigd.’

Wat zei ze nou? Charlotte hapte naar lucht. Was dat de dank voor de onmenselijke onbaatzuchtigheid waarmee ze Tom aan haar vriendin had gegund?

Het strijkkwartet zette even aan.

‘Waarde gasten, uw aandacht alstublieft!’ riep de vader van de bruid, een wat zwaardere heer van in de zestig, net als de bruidegom in grijs jacquet.

Hij was niet alleen Toms schoonvader, maar als directeur van een groot computerbedrijf was hij ook Toms belangrijkste klant. Hij had zijn schoonzoon pas tot de enige juridische vertegenwoordiger van zijn bedrijf benoemd. Een huwelijk inclusief carrièresprong, dat was nog eens wat je het nuttige met het aangename verenigen noemde.

Het werd rustig in de zaal.

‘Neemt u alstublieft plaats!’ zei Antonia’s vader. ‘Mede namens mijn vrouw wens ik u veel plezier!’

‘Het gaat beginnen!’ juichte Antonia. ‘Trouwens: daar zitten de vrijgezellen!’

Ze wees naar twee grijzende, enorm corpulente heren, pakte haar kanten sleep op en danste weg.

‘Ik geloof dat u er eens een eind aan moet maken,’ fluisterde Holly. ‘Als je zo’n vriendin hebt, heb je geen vijanden nodig.’

Over die zin dacht Charlotte nog steeds na toen ze even later in de garnalensalade met avocado en gember roerde. Haar eetlust was helemaal verdwenen. Ook de zeetong in limoen-schuim, de met truffels gevulde kalfsfilet en de champagnesorbet met vijgenmousse liet ze op het bord liggen. Zwijgend luisterde ze naar de gesprekken aan tafel, die over artritis, steunkousen en liposuctie gingen.

De speeches waren net zo opbouwend. Antonia’s vader sprak uitvoerig over de goede eigenschappen van zijn dochter en Toms vader, een rijke beursmakelaar, prees zijn zoon de hemel in. Allebei wekten ze de indruk dat de meest intelligente, aantrekkelijkste en succesvolste mensen net waren getrouwd. Ook de onopvallende hint dat er mocht worden verwacht dat dit prachtige paar alleen wonderkinderen zou krijgen, ontbrak niet.

De vrouwen aan Charlottes tafel waren het erover eens dat vooral Antonia een lot uit de loterij had gekregen. Charlotte wist niet zo zeker of dat wel klopte. Sinds Tom op het toneel was verschenen, was Antonia namelijk drastisch veranderd.

Voor hem was ze tien kilo afgevallen, ze had haar haren blond geverfd, was begonnen met golfen en had bijna geen tijd meer voor Charlotte.

Ja, die verandering was dramatisch. Antonia lachte nu om elke stomme grap die Tom vertelde. Ze gaf hem altijd gelijk, ook al verkondigde hij de grootste onzin. Ze was de perfect aangepaste echtgenote zonder eigen mening, iemand met wie je voor de dag kon komen. Een hoge prijs, vond Charlotte.

Toen de bruidstaart werd binnengereden – een torenhoog, pastelkleurig kunstwerk van marsepein en macarons, hield Tom een toespraak. Of beter gezegd: hij vertelde een sprookje waarin hij de sterren van de hemel plukte. Daarin had de prins de prinses bij het golfen leren kennen en was hij van haar gaan houden. Charlotte werd helemaal niet genoemd. Ze bestond gewoonweg niet.

Nu kon ze zich echt niet meer beheersen. Ze stond op en liet de tafel met verloren zielen aan zijn lot over.

Ongelukkig genoeg leidde de weg naar haar kamer door de hotelbar, een elegante lounge met banken en stoelen in koel donkergrijs. Charlotte dronk zo goed als nooit alcohol. Maar jammer genoeg had ze haar slaaptabletten op de heenvlucht verloren en had ze nu de behoefte om haar gewonde ziel te verdoven.

Als een geslagen hond ging ze aan de bar zitten. Ze bestelde een wodka on the rocks, die ze in één keer naar binnen gooide. Het was per slot van rekening een medicijn, en die moest je slikken voor je wist hoe hij smaakte. Daarna bestelde ze meteen een tweede.

Natuurlijk zou het verstandiger zijn geweest als ze direct haar koffer had gepakt en naar het vliegveld was gegaan, zodat ze het laatste vliegtuig naar huis nog zou kunnen halen. Maar daarvoor had Charlotte niet genoeg improvisatietalent. Bij haar moest alles altijd volgens plan gaan. Geboekt was geboekt, en daarmee uit. Daarom hing ze nu lichtelijk aangeschoten op

een barkruk en probeerde ze haar ongeluk te verdrinken.

Eigenlijk ging dat best goed. Al bij het tweede glas zweefde ze op een wolk en vroeg ze zich af of een derde glas wodka een nog betere uitwerking zou hebben.

‘Mag ik bij u komen zitten?’

Holly stond voor Charlotte.

‘Liever niet.’ Charlotte wees naar haar glas. ‘Ik experimenteer net met wodka. Dat is vast geen mooi gezicht, en ik ben jammer genoeg ook niet echt onderhoudend.’

Holly plukte aan haar eenvoudige, elegante avondjurk van jadegroene zijde. Nu zag Charlotte pas dat ze duidelijk ouder was dan zijzelf. Maar haar ogen fonkelden als die van een jong meisje.

‘Wat is er met u aan de hand? Hoezo bedrinkt u zich op de bruiloft van degene die uw beste vriendin zou zijn?’

Een hees lachje was Charlottes antwoord, meer kon ze niet opbrengen.

‘Er klopt iets niet,’ drong Holly aan.

Charlotte kuchte. Ze was geen sterke drank gewend en in haar aangeschoten toestand echt geen geschikt gezelschap meer. In elk geval niet op een bruiloft die Antonia al wekenlang als ultiem society-event had aangekondigd. Ach, wat kan het ook schelen, dacht ze. Het doet er nu ook niet meer toe.

‘Ik ben ooit eens zo goed als verloofd geweest met de bruidegom,’ fluisterde ze bijna onhoorbaar.

Haar gesprekspartner begon zachtjes te giechelen.

‘Wat is daar zo lollig aan?’ vroeg Charlotte.

‘Ik verstond dat u ooit bijna met de bruidegom verloofd bent geweest!’

‘Ja, dat was ook zo.’

Holly’s gegiechel verstomde. Er was geen enkele emotie meer van haar gezicht af te lezen.

‘U neemt het nogal gelaten op,’ bromde Charlotte.

Holly schudde haar hoofd hevig. ‘Nee, dat ligt aan de Botox.’

In werkelijkheid ben ik enorm geschokt.' Ze wenkte de barkeeper. 'Een water zonder koolzuur met een schijfje citroen voor mij en een dubbele espresso voor deze dame.'

'Ik wil geen espresso en ik ben ook geen dame,' protesteerde Charlotte.

'Nee toch? Wat bent u dan?'

'Een laatrijp meisje! Een oude vrouw!' barstte Charlotte los. 'En zoals het eruitziet zal dat ook zo blijven. Ik eindig als een eenzame ouwe vrijster!'

'O nee, señorita,' mengde de barkeeper zich in het gesprek terwijl hij een kopje espresso op de bar zette. Hij knipoogde naar Charlotte. 'U bent heel speciaal!'

Toen hij weg was, legde Holly een hand op Charlottes arm. 'Ziet u wel? Er is nog niets aan de hand. De barman valt bijvoorbeeld al op u.'

Charlotte maakte een grimas. 'Ik zal u eens iets zeggen: voor ik met een kelner naar bed ga om mijn verkreukelde ego wat op te peppen, ga ik liever het klooster in.'

'Ik begrijp het.' Holly slaakte een diepe zucht. 'Zo was ik vroeger ook. Eerst dacht ik dat de ware minstens een Nobelprijswinnaar met een villa en een Rolls-Royce zou moeten zijn. Daarna vond ik dat een enigszins beschaafde en niet geheel onvermogene man misschien wel genoeg was. En daarna stelde ik het alleen maar meer op prijs dat mijn minnaars regelmatig douchten en niet te veel onzin uitkraamden. Op het ogenblik ben ik bezig om mijn persoonlijke definitie van douchen en onzin uitkramen opnieuw te definiëren.'

Charlottes mond viel open. 'U bedoelt dat u zonder erover na te denken mannen aan de haak slaat?'

'Definieer "zonder na te denken",' lachte Holly.

'Alstublieft, voor de mooie dame.'

De barkeeper zette de volgende wodka op de bar. Hij wierp een gloedvolle blik op Charlotte.

‘Voor de geheimzinnige dame in het lila.’

Ze trok haar wenkbrauwen op.

‘Ik ben niet geheimzinnig, alleen maar depressief.’

‘O, señorita... Ik zou u op andere gedachten kunnen brengen!’

De barkeeper keek diep in haar ogen, voor hij met een blad met volle glazen naar de feestzaal liep.

Holly giechelde. ‘Depressief! Dat moet ik onthouden, schatje. Merk je dan helemaal niet hoe geniaal je flirt?’

‘Ik?’ Verontwaardigd legde Charlotte de stoffen bloemen van haar ouwelijke jurk recht. ‘Ik flirt nooit! Ten eerste kan ik dat niet, ten tweede wil ik dat ook helemaal niet, en ten derde wil ik een man die me respecteert. Geen kelner die me kleeft complimentjes geeft.’

Er viel een stilte.

‘Je zit behoorlijk hoog op het paard,’ zei Holly ten slotte. ‘Heb je wel eens van downdating gehoord?’

‘Down... – wat?’

‘Nou ja,’ Holly kneep haar ogen tot spleetjes en taxeerde Charlotte, ‘je komt uit een eenvoudig, fatsoenlijk gezin, doet aan yoga, speelt piano, hebt een prachtige baan, een prachtig huis en een opera-abonnement.’

Charlotte knikte verbluft. ‘Concertabonnement. De rest klopt.’

‘En nu wil je beslist een man uit je eigen milieu, een arts, een advocaat of zoiets.’

Weer knikte Charlotte. ‘Ik bedoel, het moet op de een of andere manier toch kloppen.’

‘Kijk, dat is een denkfout.’ Holly wees in de richting van de feestzaal. ‘Daarbinnen is geen enkele man die geschikt is voor jou. Downdating is een prima optie – gewoon een keer uitgaan met iemand die zich in de lagere kringen van de maatschappij beweegt. Verbreed je blikveld. Anders loop je op een dag aan je geluk voorbij.’

Lagere kringen van de maatschappij? Charlotte had nog nooit zoiets idioots gehoord. Goed, ze zat altijd zonder man. Maar ze wilde niet voortdurend als probleemzone op twee benen worden gezien, en ze had al helemaal geen liefdestips nodig.

‘Holly, je bedoelt het vast goed,’ antwoordde ze. ‘Maar er zit helemaal geen logica in wat je zegt. Ten eerste is uit relatieonderzoek gebleken dat mensen uit hetzelfde milieu het best bij elkaar passen, omdat ze dezelfde achtergrond en gelijke waarden hebben – soort zoekt soort. Dat ik, ten tweede, morgen een vuilnisman tegen het lijf loop die zich als mijn droomprins ontpopt – sorry, maar dat is te frappant om waar te zijn. Ten derde: ik ga slapen. Het was leuk om met je kennis te maken.’

Een beetje wankel gleed ze van de barkruk af. Hola! De wodka had iets met haar evenwicht gedaan. Bijna was ze languit op de vloer beland, als er geen twee sterke armen waren geweest die uit het niets leken op te duiken.

‘Hier ben je dus, slakje, ik heb je overal gezocht!’

Er ging een schok door Charlotte heen. Ze had eventjes nodig om haar spraakvermogen terug te vinden.

‘O, eehh... Hallo Tom. Van harte gefeliciteerd.’

Hij wankelde een beetje. Zijn gelijkmatige gezicht was rood, zijn ogen stonden glazig. Klaarblijkelijk was Charlotte niet de enige die zich op deze bruiloft bedronk. Van zijn stralende lach was in elk geval niet veel meer over. Tevergeefs probeerde Charlotte informatie uit zijn mimiek af te leiden.

‘Waarom zit je niet aan onze tafel?’ vroeg hij. ‘Toni zei dat je moeilijk deed en dat je beslist ergens anders wilde zitten.’

Holly verslikte zich in haar mineraalwater en Charlottes mond viel open.

‘Zei Toni dat?’

‘Ze houdt van je alsof jullie zussen zijn, echt waar. Ze is enorm verdrietig omdat je zo idioot doet,’ verzekerde Tom haar.

Hij kwam heel dicht bij Charlotte staan. Zo dicht dat ze de Tom-geur wel in moest ademen – een mix van zijn aftershave, gesteven overhemd en een tikkeltje onweerstaanbare onbetrouwbaarheid.

Vanaf het begin had deze geur haar zwak gemaakt. Ten eerste had ze enorm veel reukreceptoren in haar neus, ten tweede werden de inzichten rechtstreeks naar haar limbisch systeem geleid en ten derde – verdomd, het was oneerlijk.

Hij likte zijn lippen.

‘Bovendien mis ik je, jij te gek klein slakje.’

‘Voor zover ik weet, heet ze Charlotte,’ merkte Holly op.

Tom hield zijn hoofd schuin. ‘Wie bent u eigenlijk?’

‘Herlinde Hohenstein, een vriendin van de familie.’

‘O, Herlinde, gravin von Hohenstein!’ Er verscheen een brutale grijns op Toms gezicht. ‘De wilde gravin, die ooit eens iets met mijn schoonvader heeft gehad, klopt dat?’

‘Liever een stormachtige minnaar dan een blaaskaak als echtgenoot. Trouwens: laat Charlotte eens met rust.’

‘Wat zegt u? Charlie en ik zijn al heel lang goede vrienden.’ Tom pakte Charlotte vast en drukte haar demonstratief tegen zich aan. ‘Heel, heel goede vrienden.’

Charlotte probeerde zich meteen te bevrijden. Wat een pijnlijke vertoning. Haar gezicht werd vlammend rood.

‘Tom, alsjeblieft.’

Maar hij drukte haar alleen nog maar steviger tegen zich aan en maakte zich er helemaal geen zorgen over dat ze toeschouwers hadden. Ook de andere bruiloftsgasten kwamen nu na het diner de bar in.

‘Klein slakje van me,’ lachte hij. ‘Zo ben je altijd al geweest: heet als een ijsklontje en spontaan als een spoorboekje, maar lekker in de hand liggend. Stel je nou toch niet zo aan, je wilt het zelf toch ook.’

Verlegen probeerde Charlotte zich uit zijn knellende armen te bevrijden. Ze wilde alleen maar weg. Weg van de man die

haar hart had gebroken, ver weg van deze bruiloft die één groot fiasco was.

Nu werd Holly von Hohenstein pas echt kwaad. ‘Wat moet dat? Laat Charlotte onmiddellijk los!’

‘Wat weet u op uw leeftijd eigenlijk nog van seks?’ Gering-schattend bekeek Tom de gravin. ‘U ziet eruit alsof u ’s nachts een lijkwade aantrekt en in een doodskist slaapt.’

‘Natuurlijk slaap ik in een kist, maar denk maar niet dat ik dan ook maar iets aanheb.’ Ze keek hem met fonkelende ogen aan. ‘Haal je handen van Charlotte af! Je bent net een paar uur getrouwd, of ben je dat al vergeten?’

‘Vertel me eens iets nieuws.’

Met zijn vrije hand pakte hij Charlottes wodkaglas van de bar en leegde het in één teug. ‘Ik heb...’ hij boerde beschaafd, ‘mijn plicht gedaan, wat anders?’

Charlotte had graag langer over die merkwaardige zin na willen denken, maar ze had haar aandacht nodig bij Toms handen, die opeens overal naartoe schenen te willen, vooral naar delen van haar lichaam die niet bedoeld waren om zijn handen toe te laten.

‘Stop daarmee!’ mopperde ze.

‘Je speelt niet met het hart van een vrouw!’ Holly wond zich op.

‘Klopt, daar heeft ze er maar één van. Daarom kun je beter met haar borsten spelen, daarvan heeft ze er twee,’ proestte Tom.

Hij kwam nu goed op gang. Zijn linkerhand ging omhoog naar de stoffen bloemen aan Charlottes decolleté, terwijl hij probeerde haar op de mond te kussen. Te kussen! Zijn speeksel bevatte natuurlijk niet alleen zijn eigen ziektekiemen, maar ook die van Antonia.

Zachtjes schreeuwend draaide Charlotte haar hoofd opzij, zodat hij alleen haar hals raakte.

Op dat moment kwam Antonia de bar in; haar sluier wap-

perde achter haar aan en ze keek paniekerig. Als aan de grond genageld bleef ze staan.

‘Ik geloof dat ik het niet goed zie! Charlie, hoe kún je!’

Snel liet Tom Charlotte los. ‘Lieve! Wind je niezzoo op. Jeee vriendinnnn...’

‘Vriendin?’ herhaalde Antonia vol haat. ‘Laat me niet lachen! Ze dringt zich op mijn eigen trouwdag aan mijn man op!’

‘Nee, nee, het ging... heel anders,’ verdedigde Charlotte zich. Het klonk enorm zwak.

Intussen stond er een grote groep mensen bij de bar, die gespannen op de afloop wachtten. Tot overmaat van ramp kwam Antonia’s moeder ook nog aanlopen, met een rood gezicht en een diepe rimpel van kwaadheid op haar voorhoofd.

‘Wat is hier aan de hand?’ krijste ze.

‘Testosteron,’ zei Holly onbewogen. ‘Die sufferd van een bruidegom heeft zijn hormonen niet onder controle.’

In het daaropvolgende tumult merkte niemand dat Charlotte wegdook, tussen wild gebarende armen door sloop en naar de eerste verdieping rende. Zonder ook maar om te kijken gooide ze haar spullen in de koffer en haastte ze zich naar de receptie.

‘Een taxi, snel alstublieft!’

Ja, ook Charlotte Meininger kon spontaan zijn.

Voor het hotel werd ze door Holly opgevangen, die een nertsmantel over haar avondjapon had gegooid en ook een koffer in haar hand had.

‘Ik ga ervandoor,’ zei ze. ‘Deze bruiloft is een absolute afgang. Vrienden van me hebben in het noorden van het eiland een vakantiehuis met een prachtig zwembad en een niet minder prachtige *poolboy* – ga je mee?’

Charlottes behoefte aan ontsparingen was helemaal bevredigd.

Een uurtje later zat ze op de verlaten luchthaven van Palma

de Mallorca. In haar Assepoesterjurk en met die stomme lila pumps aan. Het volgende vliegtuig ging pas de volgende morgen, was haar verteld.

Dit gaf haar tijd om na te denken. Stom genoeg kreeg ze niet veel antwoorden, behalve het besef dat ze ten eerste niet alleen Tom, maar ten tweede ook Antonia voor altijd kwijt was. Over een 'ten derde' wilde ze liever helemaal niet nadenken.